

Dolgozni nem nagyon szokott, mégis van, amiből költsön – egy jó férj mindig jó a háznál, már otthon sincs, amikor ő felkel. Húzza valahol az igát vagy más nőket (is). Tükör előtt álldogál, elő kell készülni rendesen a vásárlásra, ami – habár gyakorlatilag mindennapos dolog nála – mégis óriási élményszámba megy. Talán az egyetlen élményszámba...

Behunyt szemmel is megtalálná a bevásárlóközpontokat,

de ismer minden női ruhaüzletet, turkálót – ezekben szinte mindennap felpróbál legalább egy ruhadarabot, de havonta-kéthavonta csak egyet vesz meg. Hetekig nyavalyog a férjének, hogy vigye már el nagyobb városba „**cuccokat**” **vásárolni**, ezek néha meg is történnek.

A férj nem vallja be, hogy egyik-másik márkaboltban már járt, csak nem vele, neki pedig nem tűnik fel, hogy férje mennyire otthonosan mozog a környező nagyvárosok drága üzleteiben. Az sem tűnik fel egyébként, hogy húsvét másodnapja mindig hétfőre esik. Hazafele némi kielégültség ül ki az arcára – no, arra is vett valamit.

Az átlagos délelőtt azzal kezdődik, hogy felveszi a legújabb ruháját, félóra készülődés után végre kipördül az ajtón, kiskocsija fénylik. Az autóvezetés nem erőssége, de azt tudja, hogy

amennyiben baj történne, nem a rendőrséget, hanem a férjét kell hívnia, s **ő intéz mindent.**

Nem egyszer fordult elő, hogy összekoccant valakivel, különösebb baj szerencsére nem történt, csak az volt dühítő, hogy amíg a férje és a rendőrök odaértek, néhányszor lehülyepi...ázták mindenki füle hallatára. Vezet tovább.

Habár az áruházak mellett mindig lehet parkolóhelyet találni, ő gondosan a fogyatékosok számára fenntartott helyre nyomakodik – **ott van árnyék, azért.** S nem érti, hogy nem értik.

A bevásárlókosarat olyan büszkén tolja végig napszemüvegben a polcok között, mintha az egészet ő teremtette volna – hosszasan nézeget mindent, főzni nem nagyon tud,

de legalább próbálkozik.

Magas sarkú cipője kopog az áruház padlóján, meg-megbámulják, de főleg korosodó férfiak – ő nem érti, hogy azok **mit keresnek olyankor az áruházban**, de nem is gondolkodik sokáig, mert meglát egy akciós terméket. Akkor is meg tudná venni, ha nem lenne akciós, de ő most veszi meg.

Délben szakít egy órát a hasonszőrű barátnőjével való trécselésre, ki mit vett magának, hol volt a nyáron nyaralni, mit evett, **mennyi pénzt költött erre vagy arra**, milyen az új teló, amit ájfonnak hívnak. Mosolyok, vékony cigik egymás után, rúzsoltok a kávéscsészén.

A lakás előtt szeret időzni, beszélgetni a szomszédokkal, közben meg-megmozdítani a szatyrokat, hogy ne tudják ne észrevenni a márkajelzéseket.

Habár tele van a hűtő mindenfélével, szeret rendszeresen kaját rendelni, azt délután csipegeti a plazmatévé előtt egy bőrfotelben. Lábát keresztbe rakja, majszolgat, elnézegeti a sorozatfilmeket, Fashion Tv-t, csili-vili tévéshow-kat, bután felvihog egy-egy szakállas poénon, fel is hívja az egyik barátnőjét. Elvan, mint a befőtt, amit **nem enne meg, mert vagy túl cukros vagy túl zsíros.**
Megárt.

Hétköznapi csalódás

Estefeje jár már, a férje még nincsen odahaza (igaz, már a munkahelyén sincs...), eszébe jut, hogy elfogyott az egyik arckréme és délelőtt elfelejtett venni. Ez nagy csalódás, főleg így, hétköznapi – ugyanolyan kell, tehát **öltözés, autó, bevásárlóközpont**. Közben még levesz a polcra ezt-azt, legyen amit taszítani a szekérbe. A sorban viszont türelmetlen, telefonál a férjének, a szomszéd városban megcsinált körmével tapogatja „táccsos” képernyőt.

- Ne tolakodjon, kérem... - szól rá egy másik vásárló.

- Ne szójj réjám, törőggymagaddógával! – szól vissza.

- Köcsög vagy. Hülye p...a.

Este úgy fekszik le, hogy jó napja volt.